

**Εισήγηση κ. Διαμαντή Παναγιωτόπουλου**  
Καθ. Αρχαιολογίας Παν/μιο Χαϊδελεβέργης  
Μικρή Σπουδή του νήματος-νοήματος, 28.05.2016

Η υποστήριξη της υφαντικής τέχνης γίνεται μέσα στο πλαίσιο ενός συνολικού concept, το οποίο δεν αντιμετωπίζει την υφαντική ή μάλλον τα προϊόντα αλλά προσπαθεί να υποστηρίξει τις γυναίκες που ασχολούνται με αυτήν τη χειροτεχνία, έτσι ώστε να δείξει ότι μπορεί αυτό το μοντέλο να είναι μοντέλο βιώσιμης ανάπτυξης και να προσφέρει σε μια εποχή κρίσης, την οποία ζούμε, έχει μια πολλή συγκεκριμένη ... πρακτική για τον πληθυσμό.

Περνώντας τώρα από το πρόγραμμα του Πανεπιστημίου των Ορέων σε αυτά που βλέπουμε εδώ που είναι κάτι πολύ ξεχωριστό και να κάνω ένα πολύ σύντομο σχόλιο για τον αργαλειό που βλέπετε εδώ (όρθιος αργαλειός), κατά τη δική μου πρόταση στο αριστερό μέρος, που είναι μια πιστή απομίμηση ενός αρχαίου αργαλειού, ο οποίος βέβαια δεν έχει βρεθεί έτσι αλλά έχει ανασυσταθεί με βάση κάποια διαφορά...

Αυτό που δύσκολα βρίσκουν λένε οι αρχαιολόγοι συνήθως τα βλέπετε στο κάτω μέρος του αργαλειού και είναι αυτά τα απλά ανυφαντικά βάρη, τα οποία όταν είναι στις προθήκες δεν κινούν ιδιαίτερα το ενδιαφέρον των επισκεπτών.

Και το ζητούμενο για τον αρχαιολόγο είναι όχι πάντοτε το μέρος αλλά το σχήμα. Πρέπει πάντοτε ως αρχαιολόγοι να θυμηθούμε μια ιστορία η οποία θα είναι κατανοητή και σε συναδέλφους και για το ευρύ κοινό.

Και για αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό να μη ξεχνάμε εμείς οι αρχαιολόγοι ότι αυτό που μας ενδιαφέρει δεν είναι τα αντικείμενα αλλά οι άνθρωποι, όχι τα ανυφαντικά βάρη αλλά τα χέρια τα οποία δημιούργησαν αυτά τα αντικείμενα, τα άγγιξαν, τα χρησιμοποίησαν και πολλές φορές τα αναπώθησαν στο πλαίσιο μιας αξιολογικής ευθανασίας σε ένα τάφο, αποσύροντάς τα για πάντα από την πληροφορία.

Και το τελευταίο σχόλιο που ούτως ήθελα να κάνω είναι στο πού γίνεται αυτό που βλέπουμε εδώ; Γιατί δεν είναι αυτονόητο να έχουμε αυτά τα αντικείμενα στην αίθουσα του Αρχαιολογικού Μουσείου Ηρακλείου και θα μπορούσε να ξενίσει κάποιον γιατί η αίθουσα του Αρχαιολογικού Μουσείου φιλοξενεί έναν αρχαίο και έναν παραδοσιακό αργαλειό. Αυτό που θα πει κάποιος ότι το Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου δεν έχει την ανάγκη να υποστηρίξει τέτοιες πρωτοβουλίες γιατί είναι ένα από τα παγκοσμίως αναγνωρισμένα μουσεία, έχει μια αίγλη, έχει μια διεθνή αναγνώριση και μετά την ανακαίνιση του έχει απόκτηση μια νέα λάμψη, έτσι ώστε αυτό που γίνεται εδώ δεν είναι αναγκαίο.

Και νομίζω ότι αυτό είναι το ιδιαίτερα αξιόπαινο για τη Δ/ση του Αρχαιολ. Μουσείου, το γεγονός αυτό που βλέπουμε εδώ δεν είναι μια αναγκαιότητα για να μας οδηγήσει κανείς επισκέπτες αλλά μια συνειδητή επιλογή.

Και αυτό που βλέπουμε κατά την άποψη μου είναι το Μουσείο του 21<sup>ου</sup> αιώνα, γιατί στο μουσείο του 21<sup>ου</sup> αιώνα η προσοχή και το ενδιαφέρον θα μετατοπιστεί από τις προθήκες στο εξωτερικό των προθηκών, σαν όλα αυτά που γίνονται έξω από τις προθήκες, διάφορα δρώμενα, πρωτοβουλίες σαν αυτή, ψηφιακά μέσα με αποκλειστικό στόχο να ξαναζωντανέψει τα αντικείμενα εντός των προθηκών εντάσσοντάς τα μέσα σε συγκεκριμένες πρακτικές, οι οποίες θα είναι κατανοητές και για τους επιστήμονες αλλά και για το ευρύ κοινό.

Έτσι το μουσείο μπορεί, το Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου συγκεκριμένα, να γίνει ένας πόλος έλξης όχι μόνο για τους τουρίστες αλλά και το Ηρακλειώτικο, κρητικό κοινό γιατί θα μεταλλάσσεται προσφέροντας συνεχώς νέους πόλους έλξης. Με αυτόν τον τρόπο το

συγκεκριμένο μουσείο και κάθε μουσείο θα ξαναγίνουν μουσείο με την πρωταρχική σημασία αυτού του όρου, δηλαδή ένας χώρος των μουσών, ένας χώρος μόρφωσης, έμπνευσης αλλά και μια πολλή ιδιαίτερη βιωματική εμπειρία η οποία θα κυριεύει όλες τις αισθήσεις.

Ευχαριστώ πάρα πολύ.